

Arrest

nr. 121 824 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. PEETERS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit het district Shigal in de provincie Konar. U bent een Pashtoen van etnische origine. U bent gehuwd en u heeft kinderen in Afghanistan. Zij wonen momenteel bij uw schoonvader. U heeft in Afghanistan slechts een religieuze opleiding gekregen. In 1383 (2004) bent u bij het Afghaanse leger gegaan. U deed dit werk tot uw vertrek uit Afghanistan in 1391 (2012). U heeft stage gelopen in Kabul en u heeft op verschillende plaatsen gewerkt, onder andere in Ghazni, Bagram en Kabul. Om de drie tot vier maanden had u vakantie en ging u terug naar uw geboortedorp 'Nared'. Uw werk was in deze periode steeds een geheim gebleven voor de dorpelingen. Uw familie zei tegen iedereen dat u in de bouwsector werkzaam was in Kabul.

In 1389 (2010) was u echter gedurende drie maanden voor het leger overgeplaatst naar uw geboortestreek, de provincie Konar. In het provinciecentrum lag de kazerne, vlakbij de bazaar. U werd daar gezien door de dorpelingen en iedereen kwam te weten dat u voor het leger werkte. Uw neef kwam in dit jaar om het leven bij een aanslag. In die periode ondervond u echter geen problemen. Twee jaar later, in het jaar 2012, zijn de mensen van de Hezb-i-Islami beweging er achter gekomen dat u voor het leger werkte. Er werd aan de mullah van het dorp gezegd dat hij u moest waarschuwen en dat u moest stoppen met uw werk voor de ongelovige overheid. De mullah sprak daarop met uw broer. Uw broer contacteerde u echter niet in Kabul, waar u op dat moment werkzaam was, en u bleef verder werken. Later kwam er een dreigbrief toe bij uw ouders. En op een nog later moment zijn de mannen naar uw huis gekomen. Daar zagen ze grote legerfoto's van u die uw broers hadden opgehangen. Uw broer werd geslagen. Uw schoonvader vond het te riskant voor u om in Afghanistan te blijven en hij bekostigde uw reis. Op 18 maart 2013 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: originele foto's, een originele dreigbrief, een originele aangifte van uw schoonvader en bevestiging van de dorpsouderen, een originele taskara, een kleurenkopie van een foto, originele legercertificaten van een training, van uw werkzaamheden voor het leger in Gardez, van een opleiding in Kabul, van uw werk in Ghazni en van het ISAF in Kabul. Twee kleurenkopieën van uw werk in Kabul in 2012, een origineel rijbewijs en twee mini-certificaten van het leger.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst is het niet geloofwaardig dat u gezocht wordt door de Hezb-i-Islami beweging in de provincie Konar omwille van uw werkzaamheden bij het leger en dit om de volgende redenen.

Ten eerste heeft u geenszins aangetoond dat u ooit gestationeerd was in de provincie Konar. Hoewel u documenten neerlegt waaruit blijkt dat u werkzaam bent geweest bij het leger, heeft u geen enkel document in uw bezit waaruit blijkt dat u tewerk gesteld was in de provincie Konar (CGVS, p. 4-6, 7). Nochtans kan er verondersteld worden dat u een contract gekregen heeft van deze tewerkstelling of een certificaat hiervan kan voorleggen. U geeft immers zelf in uw verklaringen aan 'ik kon niet stoppen omdat ik altijd contracten bleef tekenen' (CGVS, p. 10). Op basis van uw documenten is er alleszins niets dat in de richting wijst van een tewerkstelling in Konar.

Ten tweede is het zeer bevreemdend dat u op zich akkoord ging met een overplaatsing naar uw eigen provincie, Konar (CGVS, p. 7). In een Afghaanse context, wetende dat u uw beroepsactiviteiten verborgen hield voor de bewoners van uw streek, is het niet geloofwaardig dat men geen rekening zou houden met de veiligheid van uzelf of uw familie. Aangezien u een functie had die evenzeer door iemand anders had kunnen uitgevoerd worden, namelijk als chauffeur van een tanker, is het niet geloofwaardig dat men net u gedwongen zouden hebben om in uw eigen geboortestreek vrachten te vervoeren (CGVS, p. 7). U moet bovendien, lettende op uw strikte geheimhouding over uw werk naar de buitenwereld toe, beseft hebben hoe gevaarlijk deze overplaatsing voor u kon zijn. U gevraagd of u niet kon stoppen met het werk voor het leger, stelde u dat u steeds contracten bleef tekenen en dat u de kostwinner was van de familie. Eveneens verklaarde u dat u stopte toen er gevaar was, maar dat u daarvoor geen problemen had (CGVS, p. 9, 10). Ondanks uw verklaringen, is het niet aannemelijk dat u niet beseft zou hebben welk gevaar deze opdracht in Konar inhield en dat u zonder enig bezwaar te maken de overplaatsing hebt aanvaard. Zoals reeds vermeld, is het zeer ongeloofwaardig dat het Afghaanse leger willens en wetens iemand naar zijn eigen geboortestreek zou sturen indien deze persoon vreest herkend te worden en vreest dat zijn familie in gevaar gebracht wordt. Aangezien er regelmatig incidenten zijn tussen het leger en de Taliban, is zulk een onverschilligheid totaal ondenkbaar. Het is dan ook niet aannemelijk dat u het risico genomen zou hebben om een functie op te nemen voor het leger in uw eigen provincie.

Ten derde is het niet geloofwaardig dat er twee jaar zouden verstreken zijn tussen uw tewerkstelling in Konar en de problemen die u kreeg met de Hezb-i-Islami beweging. Naar eigen zeggen werd u immers herkend door mensen uit uw streek in het jaar 1389 (2010; CGVS, p. 8). Volgens uw verklaringen is deze beweging daarenboven enorm sterk in uw provincie omwille van de afwezigheid van leger of overheid. Meer nog, u stelt dat dit 'de enige partij is' (CGVS, p. 10). Daar bovenop verklaarde u ook dat heel wat dorpelingen van uw eigen dorp bij deze beweging aangesloten zijn (CGVS, p. 11). Het is dan ook een raadsel waarom de beweging niet op de hoogte gekomen is van uw tewerkstelling in 1389 (2010). U hiernaar gevraagd, stelde u dat de dorpelingen niets gezegd of gedaan hebben en dat dit pas in 1391 (2012) problemen creëerde (CGVS, p. 8). Een echte verklaring heeft u er

niet voor. U stelde gewoonweg dat de mensen van het dorp het wel wisten, maar de mensen van de beweging niet (CGVS, p. 8). U meende ook dat u niet opviel. U ging naar huis 'in het geheim' en daarna vertrok u weer (CGVS, p. 9). Al uw antwoorden gaan echter de vraag voorbij waarom de beweging niet op de hoogte was van uw tewerkstelling, terwijl u gezien werd door mensen van uw streek en de Hezb-i-Islami beweging volgens uw verklaringen bijzonder sterk is in uw regio. U heeft dan ook op geen enkele manier geloofwaardig gemaakt waarom dit nieuws opeens twee jaar na datum problemen creëerde terwijl het in uw streek reeds bekend was dat u voor het leger werkte. Uw versie van de feiten is niet geloofwaardig.

Ten vierde is ook de rol van de dood van uw neef van belang in uw asielrelaas. U verklaarde immers dat uw neef is omgekomen in 1389 (2010) ten gevolge van een ontplofte mijn. In die tijd kwam men aldus te weten in uw streek dat uw neef werkzaam was voor het leger (CGVS, p. 8). De dood van uw neef gebeurde in dezelfde periode dat u tewerkgesteld was in de provincie Konar. Een periode waarin u gezien werd door mensen uit uw streek. Gezien de gebeurtenis waarbij uw neef betrokken was, de bekendmaking van zijn beroep en de begrafenis in uw streek, kan er verondersteld worden dat de mensen in uw streek die u ook gezien hadden, spraken over u en uw tewerkstelling voor het leger (CGVS, p. 9). Zoals reeds gesteld, waren er heel wat dorpelingen aangesloten bij de Hezb-i-Islami beweging. Nochtans verklaarde u dat u zelf op dat moment geen problemen ondervond, er werd u zelfs geen dreigbrief gestuurd en u bezocht nog steeds uw dorp om de drie à vier maanden (CGVS, p. 8, 9). Ook dit element in uw asielrelaas kan niet overtuigen. Van iemand die herkend werd als een legerofficier door mensen uit de streek, die bovendien een naast familielid heeft dat omgekomen is bij een recente aanslag op het leger, kan aangenomen worden dat hij beseft hoe groot het gevaar is voor zijn eigen leven. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u geregeld terugkeerde naar het dorp, al stelde u dat dit 'in het geheim' was (CGVS, p. 9). Uw nonchalante houding is niet overtuigend en kan niet geloofwaardig geacht worden.

Ten vijfde kan ook het verloop van de bedreigingen aan uw adres niet overtuigen. Eerst zou de mullah een gesprek gehad hebben met uw broer, daarna werd uw familie een dreigbrief gestuurd en vervolgens bezochten de mannen uw ouderlijk huis (CGVS, p. 13). Dit zou allemaal gebeurd zijn in een periode van twaalf dagen (CGVS, p. 14). U verklaarde dat u pas op de hoogte gebracht werd van de waarschuwing van de mullah en de dreigbrief nadat de mannen uw ouderlijk huis bezocht hadden (CGVS, p. 14). Het was uw schoonvader die u vanuit het provinciecentrum opbelde op uw gsm. Gezien de context die u schetste is het echter niet geloofwaardig dat het contact tussen uw familie en uzelf pas op zulk een laat tijdstip tot stand kwam. De waarschuwing van de mullah, namelijk dat u onmiddellijk uw werkzaamheden moest staken, moet duidelijk toch een signaal geweest zijn aan de familie dat er gevaar dreigde (CGVS, p. 13). U verklaarde dat u niet meteen gecontacteerd kon worden omdat uw familie naar het provinciecentrum moest gaan om u op te bellen en dat ze niet 'constant' naar daar kunnen gaan (CGVS, p. 14). Bovendien woonde uw schoonvader in een ander dorp en zijn uw broers nog jong (12 en 14 jaar; CGVS, p. 14). Het is echter niet geloofwaardig dat uw schoonvader in een situatie van uiterste nood als deze niet meteen actie zou hebben ondernomen om u te verwittigen. Immers, zowel u als zij liepen gevaar. Ook de dreigbrief zou niemand aangezet hebben om u telefonisch te contacteren in Kabul. Zowaar gingen volgens uw verklaringen twee kansen om u te verwittigen voor een dreigend gevaar teloor door een gebrek aan communicatie. Uw versie van de feiten kan dan ook niet overtuigen.

Ten slotte dient er ook op gewezen te worden dat er een ernstige omissie is in het gehoor dat u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS (DVZ Vragenlijst, d.d. 20.03.2013). U vermeldde immers niet aan de DVZ dat uw ouderlijk huis bezocht werd door mannen van de beweging en dat deze mannen uw grote legerfoto's zagen (CGVS, p. 11). Dit is een nieuwe wending in uw asielrelaas die overigens niet geloofwaardig is. Het is immers niet logisch dat uw familie grote foto's zou ophangen waaruit uw tewerkstelling bij het leger blijkt in de leefomstandigheden die u schetste. Uw familie is woonachtig in een streek waar de Hezb-i-Islami beweging machtig is, u werd al eens herkend door dorpelingen tijdens uw tewerkstelling in uw provincie en daarnaast werd uw neef vermoord bij een aanslag. Al deze elementen leiden tot de conclusie dat uw familie met een grote omzichtigheid zou omspringen met alle informatie aangaande uw werk ingeval er problemen zouden zijn. De waarschuwing van de mullah en de dreigbrief moeten een indicatie geweest zijn voor mogelijke problemen. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat uw familie grote legerfoto's van u had ophangen in uw ouderlijk huis en dat deze ontdekt werden. Uw verklaringen zijn totaal niet overtuigend, meer nog, ze ontberen geloofwaardigheid.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: originele foto's, een originele dreigbrief, een originele aangifte van uw schoonvader en bevestiging van de dorpsouderen, een originele taskara, een kleurenkopie van een foto, originele legercertificaten van een training, van uw werkzaamheden voor het leger in Gardez, van een opleiding in Kabul, van uw werk in

Ghazni en van het ISAF in Kabul. Twee kleurenkopieën van uw werk in Kabul in 2012, een origineel rijbewijs en twee mini-certificaten van het leger.

Uw taskara vormt een bewijs van uw identiteit en wordt op zich niet betwist. De documenten die aantonen dat u werkzaam was voor het leger gedurende een bepaalde periode worden evenmin in twijfel getrokken. Hierbij moet evenwel opgemerkt worden dat de documenten die u neerlegde voornamelijk documenten zijn van rond de jaren 2005-2006. De foto's die u neerlegde zouden naar eigen zeggen van 1385-1386 zijn (2006- 2007, CGVS, p. 5). De 'mini-certificaten' van het leger dateren van het jaar 2005. Het document van een missie in Gardez bevat geen datum en u kon het zelf ook niet situeren in de tijd, wat bevreemdend is aangezien u dit wel kon voor de foto's die u neerlegde van uw werk in Ghazni (CGVS, p. 5). Het certificaat dat u heeft van Kabul is van in het begin van uw beroepsactiviteiten bij het leger en kan dus nog vóór 2005-2006 gesitueerd worden (CGVS, p. 4, 5). Twee documenten van Ghazni zijn uit de tijd dat u in Ghazni verbleef, dat situeerde u in 2006-2007 (CGVS, p. 5). Het document van de ISAF opleiding bevat de datums 4 juli 2005- 16 juli 2005 (CGVS, p. 6). Uw rijbewijs bevat geen datum van aanmaak, echter wel de vervaldatum, namelijk maart 2011. Deze kaart is dan ook ruim voor maart 2011 aangemaakt, echter de precieze datum of jaartal is niet gekend. Ten slotte zijn er twee certificaten van uw werk in Kabul van 1391 (2012). U heeft er geen idee van wat er op deze documenten staat, wat op zich bevreemdend is aangezien u deze neerlegde in het kader van uw asielaanvraag (CGVS, p. 6). Als conclusie kan er echter gesteld worden dat ongeveer alle documenten die u neerlegde gedateerd zijn. Eigenaardig is dan ook de vaststelling dat de documenten die u presenteerde om uw recente activiteiten van het leger te staven slechts gewone A4 kleurenkopieën zijn met een handtekening erop. Deze documenten zijn van opmaak volledig anders dan de originele documenten die u neerlegde van het leger en tonen het officiële karakter niet van een legerdocument. De documenten van 1390 (2011) en 1391 (2012) zijn dan ook zeer gemakkelijk te produceren. Het kan niet overtuigen dat deze documenten daadwerkelijk een bewijs vormen van uw werkzaamheden voor het leger in de jaren 2011- 2012. Wetende dat er veel valse Afghaanse documenten in omloop zijn, kan aan deze laatste documenten dan ook geen geloof gehecht worden (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Zodoende kan er gesteld worden dat er op zich geloof gehecht worden aan uw beroepsactiviteiten voor het leger, doch het CGVS heeft ernstige twijfels bij uw bewering dat u nog steeds in dienst was in het jaar 2011, 2012. Dit mede omdat uw rijbewijs zou vervallen in maart 2011. Het CGVS heeft ook, zoals eerder gezegd, ernstige twijfels bij uw verklaring dat u ooit gestationeerd was in de provincie Konar. U heeft dan ook niet bewezen dat u in de jaren voor uw vertrek nog gewerkt heeft voor het Afghaanse leger.

De dreigbrief die u neerlegde, alsook de aangifte van uw vader die bevestigd werd door de ouderen, vormen evenmin een bewijs voor uw asielrelaas. Immers, zulke documenten hebben slechts bewijswaarde in het kader van een geloofwaardig asielrelaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. Bovendien werd de aangifte van uw vader en de bevestiging van de ouderen opgesteld te uwen behoeve en kan dit bezwaarlijk beschouwd worden als een objectief gegeven waaruit uw asielrelaas zou blijken. Deze stukken kunnen dan ook geenszins bovenstaande appreciatie wijzigen.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in

de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op de te bouwen in de stad Kabul. U bent een volwassen man die Pashtou spreekt en een beetje Dari (Verklaring punt 10) en u slaagde er duidelijk in om de kost te verdienen in Afghanistan. U was tewerkgesteld bij het leger en het feit dat u dit werk deed en veelal tewerkgesteld was buiten uw eigen leefomgeving (Ghazni, Kaboel, Laghman), er opleidingen volgde en daar ook het grootste deel van de tijd verbleef, duidt op een grote mate van initiatief, zelfstandigheid en mobiliteit (CGVS, p. 4, 5, 7). Bovendien heeft uw schoonvader een eigen winkel waaruit hij inkomsten genereert en uw familie onderhoudt (CGVS, p. 3, 12). Uw schoonvader blijkt ook de middelen gehad te hebben om uw reis naar Europa te bekostigen (CGVS, p. 12). Dit alles zijn indicaties dat u zelfstandig genoeg bent om in uw levensonderhoud te voorzien, alsook werden u en uw gezin in het verleden meermaals geruggesteund door uw schoonvader die, afgaande op uw verklaringen, toch voldoende financiële middelen bezit. Er kan dan ook aangenomen worden dat u zich kan vestigen in Kabul stad.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchteralternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en stelt dat er een fout in het gehoorverslag is geslopen, ten gevolge van het feit dat de tolk Farsi sprak, terwijl verzoeker Pashtou spreekt. Verzoeker heeft immers geenszins verklaard dat hij steeds contracten bleef tekenen, maar hij heeft verklaard dat hij niet kon stoppen omdat zijn contract steeds opnieuw werd verlengd. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat uit het UNHCR rapport waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar verwijst duidelijk blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is. Voorts is het voor verzoeker onmogelijk om zich in Kabul te vestigen, aangezien hij onmogelijk zijn werkzaamheden voor het leger kan hervatten, de huurprijzen zeer hoog zijn en dat het niet van zijn schoonvader kan worden verwacht dat deze verzoeker en zijn gezin financieel onderhoudt. Bovendien is de veiligheidssituatie in Kabul evenmin optimaal.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Uit uniforme informatie blijkt dat de mensenrechten in Afghanistan op grote schaal geschonden worden. Verzoeker zal bij een terugkeer het slachtoffer worden van gewelddaden, hetgeen indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens.

2.2. Ter terechtzitting d.d. 14 maart 2014 bezorgt verzoeker de Raad een militair attest.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker geen aannemelijke verklaringen aflegt omtrent de manier waarop de Hezb-i Islami zou zijn te weten gekomen dat hij werkzaam was in het leger. Zo stelt de Raad vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker dat hij gedurende drie maanden gestationeerd was in zijn thuisregio in de provincie Konar, waardoor de dorpelingen zagen dat hij voor het leger werkte (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 7, 8). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt immers dat hij en zijn familie gedurende de voorgaande jaren er steeds in geslaagd waren om zijn werkzaamheden geheim te houden door te vertellen dat verzoeker in Kabul werkzaam was als metselaar in de bouw (stuk 4, gehoorverslag, p. 7, 8). Tevens blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij op de hoogte was van de sterke positie van de Hezb-i Islami in zijn regio en wist dat vele dorpelingen aanhangers waren (stuk 4, gehoorverslag, p. 10, 11). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker akkoord zou gaan met een overplaatsing naar zijn eigen provincie (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Verzoeker verklaart hieromtrent slechts dat hij niet kon stoppen omdat hij steeds contracten bleef tekenen (stuk 4, gehoorverslag, p. 10). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat dit een fout van de tolk of een verkeerde notatie in het gehoorverslag is, aangezien hij zou hebben verklaard dat zijn contract steeds opnieuw werd verlengd, stelt de Raad vast dat de gehoortaal Pashtou was en verzoeker uitdrukkelijk heeft verklaard de tolk goed te begrijpen (stuk 4, gehoorverslag, p. 1, 2). Hoe dan ook, dit kan geen afbreuk doen aan de voormelde vaststelling. Verzoeker verklaart immers zelf dat men kan stoppen als men het contract beëindigt (stuk 4, gehoorverslag, p. 10). Zelfs indien het contract van verzoeker automatisch verlengd werd, stelt de Raad vast dat verzoeker dit had kunnen opzeggen. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker, gezien het risico dat hij liep door overgeplaatst te worden naar zijn regio van herkomst, dit niet zou hebben gedaan omdat hij niet kon stoppen met zijn werk bij de overheid (stuk 4, gehoorverslag, p. 9, 10). Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat hij toen geen gevaar liep (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit strookt echter niet met het feit dat verzoeker zijn werkzaamheden geheim hield, hetgeen aantoont dat verzoeker zich wel degelijk bewust was van het gevaar in zijn regio (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7, 8). Bovendien zou de mullah verzoeker reeds in die periode hebben aangesproken om te stoppen met zijn werk (stuk 4,

gehoorverslag, p. 10). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij dit pas recent te weten kwam, stelt de Raad vast dat dit geenszins strookt met de verklaringen van verzoeker. Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker immers dat hij tegen de mullah zei dat hij zou stoppen met zijn werk, maar dit niet deed (stuk 4, gehoorverslag, p. 10). Daarnaast stelt de Raad vast dat bijna alle door verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neergelegde foto's en legerdocumenten dateren van de periode tot en met 2006 (stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 5, 6). Met betrekking tot de twee legercertificaten die dateren uit 2012 is het bovendien niet aannemelijk dat verzoeker niet weet wat er op deze certificaten staat. Overigens werkte verzoeker volgens zijn verklaring opnieuw in Kabul op dat moment (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). Het feit dat verzoeker talrijke documenten kan neerleggen uit deze periode, staat in schril contrast met het feit dat verzoeker geen enkel document kan neerleggen uit de periode waarin hij zou zijn overgeplaatst naar zijn geboorteregio, waardoor zijn problemen zouden zijn begonnen. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat men eerst een proefperiode van drie jaar dient te doorlopen, waarna men pas een contract krijgt, stelt de Raad vast dat dit geenszins verklaart waarom verzoeker zijn verklaringen omtrent zijn tewerkstelling in Konar geenszins kan ondersteunen. Verzoeker werkte immers al zeven jaar bij het leger voordat hij zou zijn overgeplaatst naar Konar (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Bovendien legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn werkzaamheden in deze periode. Zo verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de vertrekplaatsen in Gamberi in Jalalabad en in Mandakul in Konar vaste vertrekplaatsen waren voor hem en dat hij dit werk al vier jaar deed (stuk 10, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen slechts drie maanden in Konar te hebben gewerkt en op het moment van zijn beweerde problemen op zijn werk te zijn geweest in Kabul (stuk 4, gehoorverslag, p. 7, 12).

Tevens is het niet aannemelijk dat de Hezb-i Islami pas twee jaar na de beweerde tewerkstelling van verzoeker in Konar zou hebben ontdekt dat verzoeker voor het leger werkzaam was. Verzoeker verklaart immers dat hij werd herkend door mensen uit het dorp tijdens de drie maanden dat hij in Konar verbleef, waardoor het geweten werd dat hij voor het leger werkte (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Daarnaast zou Hezb-i Islami heel sterk zijn in de regio en er veel aanhangers en leden hebben in het dorp (stuk 4, gehoorverslag, p. 10). Het is dan ook niet aannemelijk dat de mensen en zelfs de mullah van het dorp op de hoogte waren van de werkzaamheden van verzoeker, maar dat het twee jaar zou hebben geduurd alvorens Hezb-i Islami dit te weten kwam (stuk 4, gehoorverslag, p. 8, 10). Ook de verklaring van verzoeker dat hij niet opvallend was omdat hij in het geheim naar huis ging om de drie of vier maanden, kan dit geenszins verklaren (stuk 4, gehoorverslag, p. 8, 9). De neef van verzoeker zou immers in dezelfde periode dat hij in Konar werkzaam was zijn omgekomen bij de ontploffing van een mijn, waarna hij in het dorp begraven werd en iedereen te weten kwam dat hij voor het leger werkte (stuk 4, gehoorverslag, p. 8, 9). Aangezien verzoeker in diezelfde periode werd gezien door de dorpingen, is het geenszins aannemelijk dat hij na de dood van zijn neef zijn werkzaamheden verborgen kon houden voor Hezb-i Islami en zonder problemen om de drie of vier maanden naar huis bleef gaan (stuk 4, gehoorverslag, p. 8, 9). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij een masker moest dragen als militair chauffeur, waardoor het merendeel van de dorpingen hem niet erkende, stelt de Raad vast dat dit een loutere *post factum* verklaring is. Overigens strookt dit geenszins met de verklaringen van verzoeker dat hij gezien werd door de dorpingen en dat de mensen van het dorp wisten van zijn werkzaamheden (stuk 4, gehoorverslag, p. 8).

Daarnaast stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts sprak over een dreigbrief die tien dagen voor zijn vertrek bij hem thuis toekwam, maar hierbij volledig onvermeld liet dat zijn broer voorafgaand aan deze dreigbrief reeds werd aangesproken door de mullah en dat de Hezb-i Islami na deze dreigbrief het huis van verzoeker overvallen hebben, waarbij zijn broer geslagen werd (stuk 10, vragenlijst, p. 4; stuk 4, gehoorverslag, p. 11, 13). Uit de verklaringen van verzoeker bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt immers dat verzoeker pas na deze inval bij hem thuis op de hoogte werd gebracht van de bedreigingen en besloten werd dat hij het land diende te verlaten (stuk 4, gehoorverslag, p. 13, 14). Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 10, vragenlijst, p. 2). Bovendien verklaarde verzoeker bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep en dat hij alle feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst heeft kunnen weergeven (stuk 4, gehoorverslag, p. 2). Tevens stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat zijn schoonvader zo lang zou hebben gewacht om hem op de hoogte te brengen. Er kan immers

redelijkerwijze worden aangenomen dat de familie van iemand die bij het leger werkt onmiddellijk de ernst van de situatie zou kunnen inschatten wanneer zij mondelinge bedreigingen van de mullah en een dreigbrief ontvangen. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt echter dat hij pas twaalf dagen na de eerste waarschuwing van de mullah op de hoogte werd gebracht (stuk 4, gehoorverslag, p. 13, 14). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn familie hem herhaaldelijk trachtte te bereiken, maar zonder succes omdat verzoeker zich in een gebied bevond zonder GSM-bereik, stelt de Raad dat ook dit geenszins strookt met de verklaringen van verzoeker. Verzoeker verklaarde immers dat hij niet eerder werd opgebeld omdat zijn schoonvader in een ander dorp woont, naar het provinciecentrum moest gaan om te bellen en hij niet constant naar daar kan gaan, hetgeen gezien de ernst van de feiten geenszins kan overtuigen (stuk 4, gehoorverslag, p. 14).

Waar verzoeker opmerkt dat hij traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt, waardoor bepaalde feiten worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal moeilijk is, dient te worden opgemerkt dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij toch belangrijke gebeurtenissen kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoeker brengt evenmin objectieve elementen bij die er op wijzen dat hij daadwerkelijk getraumatiseerd is, derwijze dat dit een invloed zou kunnen hebben op zijn verklaringen.

2.6. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongelofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het aanvraag worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De Raad stelt tevens vast dat het door verzoeker ter zitting neergelegde militaire attest niet voorzien is van een voor eensluidende verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor dit documenten dan ook niet in overweging wordt genomen.

2.7. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofdzaak van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man die Pashtou en een beetje Dari spreekt (stuk 11, verklaring, vraag 10). Tevens heeft verzoeker werkervaring als chauffeur bij het leger (stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 7). Waar

verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij onmogelijk zijn werkzaamheden bij het leger kan hervatten, meent de Raad dat zijn ervaring als chauffeur hem in de mogelijkheid moet stellen om in Kabul werk te vinden. Bovendien bezit de schoonvader van verzoeker een grote winkel die goed draait (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat niet van zijn schoonvader kan verwacht worden dat hij zijn gezin financieel onderhoudt, stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de schoonvader van verzoeker niet alleen de vrouw en kinderen van verzoeker, maar ook zijn moeder en broers kan onderhouden (stuk 4, gehoorverslag, p. 3). Overigens gaf verzoeker reeds aan dat zijn schoonvader de reis regelde (stuk 11, verklaring, vraag 35). De Raad meent dan ook dat verzoeker op de steun van zijn schoonvader kan rekenen. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief (COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Kabul - Stad*" van 5 september 2013) blijkt dat het totaal incidenten in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als "zeer laag". Ondanks een toename in het eerst kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Sinds 12 juli 2013 gebeurde er geen noemenswaardige aanslag meer in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen *high profile* doelwitten. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal kidnappings van rijke Afghanen bereikte een 'alarmerend niveau'. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, door aanslagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF